

Domme wiskundige

Een kleine tien jaar geleden studeerde ik af in de wiskunde. Onlangs vroeg men mij een stukje tekst te schrijven voor deze nieuwsbrief, ‘een stukje dat leuk en/of interessant is voor andere oud-studenten’. Het onderstaande voldoet hieraan, zo meen ik.

Op achttienjarige leeftijd was het voor mij evident dat ik wiskunde zou gaan studeren. Ik had een onvoldoende voor wiskunde op de middelbare school, dus, zo redeneerde ik destijds, lag juist daar de meeste ruimte voor verbetering. Gaandeweg begreep ik dat deze redenering wel juist was, maar moeilijk houdbaar. Lastige studie, die wiskunde. Ik heb de studie wiskunde toch afgemaakt omdat ik niet wilde dat mensen dachten dat ik het niet kon.

Mijn eerste baan na mijn afstuderen was postbode. Dit was een teleurstelling. Ik hoopte een middelgroot bedrijf te managen en grote winsten te behalen, etcetera. Dat was nogal naïef. Al snel begreep ik dat de distributie van poststukken, mede als gevolg van het Internet, geen grote toekomst was beschoren.

Ik stapte over naar het onderwijs. Op een instelling voor hbo maakte ik roosters. Ik ontwikkelde een programma in Excel/Visual Basics dat vrijwel volledig automatisch roosters maakte. Toen ik daarmee klaar was vertelde ik dit niemand. Via Internet met een inbelmodem op kantoor speelde ik kaartspelletjes. Na één jaar betekende de hoogte van de telefoonrekening mijn ontslag.

Ik was toen eind twintig. Via een uitzendbureau kwam ik binnen bij een organisatie die verantwoordelijk was voor werknemersuitkeringen. Tegenwoordig heet die organisatie UWV. Gegeven de ruimte die mij is toebedeeld in dit periodiek volsta ik te melden dat ik aldaar een glansrijke carrière heb opgebouwd. Ik werk daar als informatiemanager.

Hoewel ik in de praktijk geen gebruik maak van integralen, stochasten, afgeleides en degelijke beschouw ik het afronden van de studie

wiskunde als een van mijn grootste ‘verworvenheden’. Los van het feit dat de studie wiskunde sterk disciplinerend op het denken werkt, hierbij twee illustraties van bijkomende voordelen.

Zoals velen met een universiteitsdiploma hebben kunnen vaststellen wordt het bezit daarvan vaak gezien als een bewijs van vermogen, het klinkt als: “Jij kan vast wel wat”. Een diploma in de wiskunde betekent zoiets als: “Wow, jij bent slim en kan rekenen”. Gevolg is dat allerlei cruciale activiteiten met een cijfermatige component in jouw portefeuille belanden, bijvoorbeeld onderhandelen en be-groten.

Een ander voordeel. Wanneer ik in een vergadering zit en iemand presenteert, naar mijn idee, zijn standpunt slecht, ik ben het er mee oneens of het duurt te lang dan leun ik achterover, gooi hulpbehoevend mijn hand in de lucht en roep: “Ik, ik ben een afgestudeerd wiskundige, en als ik dit niet kan volgen dan begrijpt niemand het”. Dit maakt in het algemeen indruk, zodat mijn standpunten beter naar voren komen. Mocht uzelf gebruik willen maken van dergelijke retoriek, dan is evenwel een waarschuwing op zijn plaats. Toen ik recentelijk deze methode toepaste, mompelde iemand: “Dat komt omdat je een domme wiskundige bent”.

Vincent Dings
vincent.dings@uwv.nl